

fuldstændig forsvundet. Vi bebrejdede dem det, men Venstre vedblev at fastholde det. Nu har vi altsaa faaet den almindelige Valgret indført til Amtsraadene, og saa mener den højtærede Minister, der har indrømmet dette, at nu kan man godt gaa over til at lade Amtskommissionernes Medlemmer vælge af Amtsraadet. Den højtærede Minister maa imidlertid huske paa, at den almindelige Valgret er stærkt begrænset, først kommer der Opholdsbestemmelsen, dernæst Skattebestemmelsen, og endelig skal Forholdstalsvalgmaaden drives ud i fire Led, hvorved den Fordel, som Mindretallene har ved Forholdstalsvalgmaaden, fuldstændig forsvinder; det var vor Begrundelse til at gaa imod Ministerens Forslag. Saa sagde den højtærede Minister, at i Amtsraadene sidder der ikke ret mange Godsejere og Proprietærer; der er kun 5 Godsejere og 7 Proprietærer, jeg har en Liste over dem. Jeg forstaaer ikke, hvorfor den højtærede Minister standsede op der, der var nemlig en Oplysning, som havde meget mere Betydning i denne Forbindelse, det var, hvor mange Gaardejere der sidder i Amtsraadene. Jeg maa sige som min Opfattelse, at de Gaardejere, der sidder som Medlemmer af Amtsraadene, og den danske Gaardmandsstand i al Almindelighed — der er enkelte hæderlige Undtagelser — er de mest fattede, smaalige, snæversynede, man overhovedet har, det ærede Medlem Hr. Knud Kristensen er ikke nogen enligstaaende Repræsentant for denne Samfundsklasse, og derfor havde det været paa sin Plads, om den højtærede Minister havde nævnt, hvor mange Amtsraadsmedlemmer der var Gaardmænd, men det undlod han.

Saa forundrede Ministeren sig i allerhøjeste Grad over, at jeg var gaaet imod Forhøjelsen fra 10 til 20 Kr. Maa jeg sige til den højtærede Minister, at Ministeren ganske sikkert vilde vinde betydeligt, hvis han undlod, naar der var Talere paa Folketingets Talerstol, der henvendte sig til ham, samtidig at modtage Audiens af Partifæller, eller hvis han muligvis kunde faa disse Partifæller til at optræde saa roligt, at han kunde høre, hvad der blev sagt. Ministeren bebrejdede mig, at jeg var gaaet imod. Jeg er nu slet ikke gaaet imod, jeg sagde, at der var kommet et Ændringsforslag om Forhøjelse, og saa siger jeg efter Fortrykket: „Det er en ikke ringe Forhøjelse for de Amtskommissionsformænd, der virkelig har noget at bestille; den kan godt betyde 3 000—4 000 Kr.s Lønforhøjelse for dem, men jeg skal ikke udtale mig om, hvorvidt den

er paakrævet. Det kan være, de har saa meget Kontorarbejde, at den er nødvendig, og saa skal jeg ikke gaa derimod.“ Kan det kaldes at gaa imod Ministerens Forslag? Hvis den højtærede Minister havde hørt en lille Smule efter, hvad der blev sagt, kunde han derfor have sparet hele det Afsnit af sin Tale. Det, jeg paatalte, er den Meningsløshed, at samtidig med, at man giver Amtskommissionernes Formænd en Lønforhøjelse paa 100 pCt., bibeholder man den gamle Bestemmelse, at et menigt Amtskommissionsmedlem skal være borte fra sit Hjem i over 12 Timer for overhovedet at faa 10 Kr. i Dagløn, og bibeholder i denne Lov — sikkert den eneste her i Landet — Bestemmelsen om, at Amtskommissionsmedlemmerne kun maa rejse paa 3die Klasse, og hvis de vil rejse paa 2den Klasse, maa de selv betale Forskellen. Jeg har ikke noget imod, at det staaer i denne Lov, men maa vi saa bede om, at det ogsaa kommer til at staa i andre Love, saa andre Kommissioners Medlemmer ogsaa faar Ordre til at rejse paa 3die Klasse. Man kan ikke have en saadan Forskel, hvorved man klassificerer Husmændene som ringere Skabninger end andre Mennesker i Landet. Det var det, jeg paatalte. Den højtærede Minister mente, at jeg havde talt saa kønt om Udstykningsforeningerne, og forstod ikke dette, fordi Udstykningsforeningerne jo, hvis ikke Ministeren var kommet til, havde været fuldstændig umulige, fuldstændig færdige, for hvis Socialdemokraterne havde haft Magt, som de havde Agt, saa vilde Loven af 1917 ikke være blevet fornyet. Jeg vil indrømme, at det var den ikke blevet, saa var vi gaaet over til andre Love, der efter vort Skøn vilde være mere i Kontakt med Tiden og bedre kunde opfylde det Formaal, man tilsigter med en Jordlovgivning. Men jeg synes ikke, den højtærede Minister skulde rose sig saa stærkt af den Virksomhed, Udstykningsforeningerne har haft under hans Lov, thi Forholdet er det, at saa godt som alle Udstykningsforeningerne her i Landet staaer overfor de største Vanskeligheder. Og naar jeg saa — og det var min Begrundelse derfor — kommer til den Bestemmelse, der er kommet ind i Loven, at vi nu yder Forskud til Jordkøb paa 6 500 Kr., naar vedkommende Husmand har faaet Skøde paa Jorden, saa siger jeg, at det er en Bestemmelse, der vil være til Fordel for Privatudstykningsforeningerne, men vil stille Udstykningsforeningerne endnu vanskeligere, og hvis den højtærede Minister lyttede en lille Smule efter Sagkundskaben — og det mener jeg, han